

Спре, погледне, па закрачи
 Той насамъ, натамъ,
 Нощъ е ледна, той обаче
 Цѣлъ е въ пламъ.

Дрънкатъ шпори на ботуши
 Весело въ нощта.
 Всичко се наоколъ гуши
 Въ пустота.

Дяволъ взелъ те, мари Райно!
 Момъка шепти.
 Зеръ ще чакамъ тебъ безкрайно,
 Дѣ си ти? . . .

Дяволътъ дано те вземе!
 Що ли не дойде?
 Ахъ минава толкозъ врѣме,
 Дѣ си, дѣ? . . .

Ала въ кѣши той рѣшава
 Да я навѣсти.
 И прѣдъ тѣхнитѣ тогава
 Спрѣ врати.

Смѣло въ двора той наднича,
 Вжтрѣ всичко спи.
 Ехъ, юнаку не прилича
 Да търпи.

Поразгледа, понаднича
 Той едвамъ, едвамъ,